

VLAAMS PARLEMENT

ZITTING 1995-1996

OPENBARE COMMISSIEVERGADERING

HANDELINGEN

COMMISSIE VOOR WELZIJN EN GEZONDHEID

VERGADERING VAN DONDERDAG 7 MAART 1996

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de armoede en de sociale uitsluiting

VOORZITTER : De heer Wilfried Aers

– *De interpellatie wordt gehouden om 14.08 uur.*

Interpellatie van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de armoede en de sociale uitsluiting

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de armoede en de sociale uitsluiting.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, toen de minister binnenkwam in de commissie, zei hij dat hij een paar krantenartikels bij had waarover ik hem ging interpellieren, maar ik moet hem teleurstellen. Naar aanleiding van het vorige jaarboek dat is verschenen onder de titel Armoede en Sociale Uitsluiting heb ik uw voorgangster reeds geïnterpelleerd. Het was dus de gedroomde gelegenheid om een en ander opnieuw onder de aandacht te brengen bij het verschijnen van het nieuwe jaarboek, rekening houdende met het feit dat wij één jaar verder staan en dat er een nieuwe regering is aangetreden. Het jaarboek verscheen in november, en mijn interpellatieverzoek dateert ook van die maand, maar wordt nu pas behandeld.

De minister heeft ondertussen natuurlijk niet stilgezeten en heeft ook een aantal zaken uiteengezet in een aantal beleidsbrieven die deze problematiek - zelfs ten gronde - behandelen. De minister kent het jaarboek zeer goed, want hij heeft er zelfs het voorwoord voor geschreven. Ik neem dus aan dat hij het werk grondig heeft bestudeerd, en het is mede aanleiding geweest tot de beleidsbrieven die de minister over huisvesting en stedelijk beleid heeft geschreven. Het is ook een aanzet geweest tot de ideeën over het sociaal impulsfonds die wij binnenkort zullen bespreken. De minister kent natuurlijk ook de vaststellingen : er zijn bijna 70.000 bestaansminimumtrekkers, er zijn

meer dan 500.000 werklozen, en twee op drie werklozen zoeken langer dan een jaar naar een job. Heel wat bedelaars schuimen de straten af.

Anderzijds blijkt uit het jaarboek, dat een overzicht geeft over armoede en sociale uitsluiting, het verschil tussen Vlaanderen en Wallonië enerzijds op het vlak van bestaansminimumtrekkers, en anderzijds ook op het vlak van de concentratie van die mensen in de steden. De werkloosheid stagneert, maar stijgt in werkelijkheid. Het aantal mensen dat met afbetalingsmoeilijkheden worstelt, stijgt ook. Men spreekt in het jaarboek over 321.000 mensen die twee of drie termijnen van hun afbetaling niet kunnen voldoen. Er is ook een groot aantal analfabeten, vijf percent van onze bevolking schijnt nog geen teksten te kunnen lezen, zodat hen om het even wat kan worden aangesmeerd. Er kwam ook kritiek vanuit het VEV dat de werking van de Vlaamse regering ten opzichte van de werklozen misschien beter zou worden georiënteerd. Ook het jaarboek suggereert dat het beter zou zijn om voorbehoedend en voorbereidend maatregelen uit te vaardigen en meer aandacht te schenken aan beroepsvoelings- en vervolmaking om mensen aan een job te helpen dan steunmaatregelen uit te vaardigen. Er stelt zich ook het probleem dat de sociale zekerheid op dit moment een vangnet is. Er wordt in vraag gesteld of die niet meer moet worden geactiveerd om armoede te voorkomen.

Mijnheer de minister, dit heb ik uit de omvangrijke studie onthouden, en een aantal professoren hebben hieraan meegewerkt om hun visies op de zaken aan te halen. Het is volgens mij belangrijk dat het verschijnen van dit jaarboek aanleiding kon geven tot enige discussie, en daarom wens ik u een aantal vragen te stellen, die ook reeds werden gesteld door de personen die deze studie hebben samengesteld. Ze vroegen namelijk een samenhangend en omvangrijk programma om de arbeidsmarkt meer toegankelijk te maken. Hoe zit het daar nu mee, vooral dan op het vlak van de laaggeschoolden ? Zijn wij niet bezig symptomen te bestrijden ? Kunnen wij niets fundamenteel realiseren, zodat mensen die niet aan de bak komen door werkloosheid of armoede uit deze vicieuze cirkel

Van Vaerenbergh

kunnen geraken ? Tot slot een ietwat retorische vraag : moeten wij niet eerder zorgen voor een armoedenorm, in plaats van een werkloosheidsnorm ? Moeten wij niet eerder armoede in plaats van werkloosheid subsidiëren ? Wij moeten ons toch de vraag stellen hoe wij hieruit kunnen geraken.

Mijnheer de minister, over deze zaak zouden wij vele uren kunnen discussiëren, maar ik wil gewoon een aantal problemen aanhalen die ook uit de studie blijken, om ze onder uw aandacht en die van de regering te brengen. De regering is immers medeactor of zelfs hoofdactor om een oplossing te bieden voor deze problematiek.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou even willen aansluiten bij de interpellatie van de heer Van Vaerenbergh met de woorden van professor Vrancken : armoede en kansarmoede zijn niet aan trends onderhevig, zij hebben dezelfde oorzaken en ook gevolgen. De oplossingen zijn in wezen ook constanten : onderwijs, huisvesting, werkgelegenheid, participatie in het culturele en maatschappelijke leven. Ik had graag een overzicht gekregen van de middelen waarover de minister beschikt. Welk deel gaat naar bijzondere projecten, en welk deel gaat naar reguliere organisaties en diensten ? Ik vermoed dat het risico bestaat dat er teveel aandacht wordt besteed aan uitzonderlijke projecten, waardoor wij binnen twintig jaar misschien opnieuw moeten beginnen. Dit is het vijfde jaarboek. Mijnheer de minister, u bent nog niet zo lang verantwoordelijk voor uw departement, maar ik vind dat er al vier jaarboeken teveel zijn. Uit de commentaren van de samenstellers blijkt dat zij er nu al voor vrezen dat hun alarmkreet opnieuw niet voldoende zal zijn om de beleidsmensen tot actie aan te sporen. Zij vrezen dat zij volgend jaar gebruik zullen moeten maken van een sirene. Ik bemerk ook weinig snelheid bij de uitvoering van het kansarmoederapport. Hoe verloopt nu de coördinatie tussen de verschillende departementen op Vlaams niveau en ook op federaal niveau ? Hebt u de middelen ter beschikking om een en ander iets sneller te laten verlopen ?

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, collega's, ik dank de interpellant voor het aanhalen van deze problematiek. Hij heeft verwezen naar het jaarboek, een jaarlijkse uitgave, om het debat te stofferen en de discussie op gang te brengen. In die zin kan ik mevrouw Van Den Heuvel al van antwoord dienen. U zei dat er al vier jaarboeken teveel waren, maar ik vind dit niet. Wij zullen altijd moeten werken met jaarboeken, waarin wij niet alleen een analyse maken van de situatie en een beschrijving van de problemen die zich voordoen, maar ook de

voortgang situeren en beleidsvoorbereidend gaan werken. Dit zal altijd in de discussie moeten worden gebruikt. Ik heb een voorwoord in die zin geschreven. Mijn departement geeft de opdracht om dit jaarboek samen te stellen. Professor Vrancken en anderen beheersen deze problematiek volledig en voeren grondig wetenschappelijk onderzoek uit. We kunnen dit goed gebruiken voor onze beleidsvoorbereiding.

De heer Van Vaerenbergh heeft gezegd dat de werkgelegenheid een cruciaal gegeven is. Het gaat hier om een te algemene analyse, maar later op dit jaar moet dit debat nog eens ten gronde worden gevoerd. Daarover zal ik straks een voorstel doen. Ik heb reeds in een vorige hoedanigheid in de regering gezegd dat het realiseren van het recht op arbeid en de creatie van werkgelegenheid een belangrijk gegeven is. We beschouwen dit als een voorkomings- en preventiebeleid. We moeten inspelen op de situatie om iets te kunnen realiseren. Als ik dit inderdaad als een centraal gegeven beschouw, waag ik me op het terrein van de minister, die verantwoordelijk is voor de werkgelegenheid. Het zal me wel niet kwalijk worden genomen dat ik opsom waarmee de Vlaamse regering nu al bezig is. Een aantal maatregelen worden getroffen voor de laaggeschoolden. Tussen Vesoc en de Vlaamse regering kwam er akkoord tot stand op 14 december 1995. Hierbij werden een aantal doelstellingen vastgelegd, die zeer belangrijk zijn voor de laaggeschoolden. De doelstellingen twee en zes voorzien in een aantal maatregelen. Deze maatregelen zijn gericht op een bepaalde doelgroep en moeten begeleid worden door instrumenten die de doorstroming naar de reguliere markt mogelijk maken.

Tijdens de voorbije regeringsperiode werden reeds een aantal projecten opgestart, zoals de leereilanden. We probeerden een aantal dingen op gang te brengen door gerichte inschakeling en begeleiding. De Vlaamse regering heeft beslist om het Jeugdwerkgarantieplan om te bouwen tot een Werkervaringsplan. De criteria die hierbij worden gehanteerd zijn de ESF-criteria, maximaal lager secundair onderwijs of maximaal beroepsonderwijs. Een aantal beperkende criteria, zoals de leeftijd, werden achterwege gelaten. Hierdoor werd de doelgroep uitgebreid en kunnen projecten snel op gang worden gebracht. Voor het Werkervaringsplan gaan we op zoek naar 1.400 voltijdse equivalenten. Hier gaat een bedrag mee gepaard van ongeveer 700 miljoen frank op jaarbasis. We hebben sommige prioriteiten van het regeerakkoord over het leefmilieu en het stedelijk beleid ingeschakeld in deze projecten voor laaggeschoolden. In de stedelijke gebieden vinden we hoge concentraties van laaggeschoolden. We willen hierop inspelen. Minister Detiège heeft experimenten met sociale werkplaatsen opgezet, die door mij werden verdergezet en die nu onder de bevoegdheid van minister Kelchtermans vallen. Deze experimenten worden verlengd en we willen deze een decretale vorm geven. De problematiek is jullie niet onbekend. Die heeft immers

Peeters

ook te maken met de tewerkstelling in de beschutte werkplaatsen. We staan hier voor een moeilijke opgave : hoe kunnen we deze in elkaar laten overvloeien ? Welke gevolgen heeft dit ? Voorbereidend onderzoek wordt verricht. De bestaande experimenten worden in ieder geval verlengd. Dat was een zeer goede beslissing. In de strategische planning voor werkgelegenheid worden de laaggeschoolden beschouwd als een prioritaire groep. Ik begeef me hier volledig op het terrein van de minister die bevoegd is voor tewerkstelling. Dit moet kunnen in de regering. Ik beschik over een horizontale bevoegdheid en kan een integraal inclusief beleid voeren. De andere leden van de regering spelen daar perfect op in. Ieder kan op zijn terrein een aantal zaken realiseren. Door het zoeken van samenhang tussen de diverse maatregelen, kunnen we een structurele oplossing vinden.

Wat uw vraag betreft over de mechanismen die armoede veroorzaken, wil ik wijzen op de noodzaak van een inclusief beleid. Het is niet mogelijk dat één bevoegdheid zich hier maximaal zou voor inzetten en andere terreinen zou verwaarlozen. Armoede heeft diverse oorzaken. Het heeft te maken met huisvesting, met opleiding en met tewerkstelling. De verschillende beleidsdomeinen zijn daarbij betrokken. Degenen die ook deel uitmaakten van het vorige parlement, weten dat de Vlaamse regering vorig jaar is begonnen met de dynamisering van het VICA, de Vlaamse Interdepartementale Commissie Armoede. Zij moeten dit rapport opvolgen en jaarlijks werken aan een vooruitgangsrapport. We hebben dit zeer bewust afgesplitst van de verschillende bevoegdheidsdomeinen. Per thema bestaat er een werkgroep, waarin elke betrokkene zetelt. Deze groepen vergaderen geregeld, volgen de situatie op en beoordelen de vooruitgang. Ze hebben de opdracht gekregen om ook beleidsvoorbereidend werk uit te voeren. Dit moet leiden tot een globaal actieprogramma, dat aan de Vlaamse regering kan worden voorgelegd. We zullen de regering op 19 maart een rapport voorleggen. Deze timing is zeer belangrijk om federale opvolging mogelijk te maken. De verschillende ministers van de gewesten zijn immers betrokken bij de interministeriële conferentie op 26 maart, die door de federale overheid wordt georganiseerd en wordt voorgezeten door de heer Dehaene. De Vlaamse regering zal daar een volledig programma kunnen voorleggen. We spelen hierbij in op het vorige tienpuntenprogramma. Deze tien punten zijn algemeen gekend. De Vlaamse regering moest deze realiseren of toch een aantal maatregelen treffen. We moeten vooral aandacht hebben voor een inclusieve benadering. Dit moet heel structureel gebeuren. Het VICA functioneert per beleidsdomein en heeft uitstekend voorbereidend werk verricht. Voor de ene bevoegdheid gaat dit veel makkelijker dan voor de andere. Dat is begrijpelijk. Er moeten onder andere oplossingen worden gezocht voor de problematiek van de campingbewoning. Dat heeft ook te maken met de minimale energieleveringen die zijn

voorgesteld door het federale niveau, teneinde binnen de verschillende Gewesten een oplossing te vinden. Dat heeft ook te maken met maatregelen waarbij mensen uit hun huis worden gedreven, en eigenlijk ook met een aantal begeleidende maatregelen die daarbij moeten worden voorzien. Dat zijn, in een notedop, de punten die tot concrete resultaten moeten leiden. Het is belangrijk dat we de problematiek op gestructureerde wijze aanpakken. Ik geloof dat het goed is dat de regering tijdens de interministeriële conferentie daarover in kennis wordt gesteld. We moeten daarover in de loop van april of mei in de commissie een uitvoerige gedachtenwisseling houden. We moeten, over grenzen heen, naar oplossingen zoeken.

Collega Van Vaerenbergh heeft de vraag gesteld of het niet aangewezen is om een norm vast te leggen. In het Vlaams regeerakkoord is er inzake werkgelegenheid een ambitieuze norm vastgelegd. We willen op middellange termijn de werkloosheid halveren. Dat was ook reeds voorzien in het Verdrag van Leuven, dat onderschreven werd door alle politieke partijen. Deze betrachting leeft dus in alle partijen. Terzelfdertijd is het zo dat op Europees niveau wordt geprobeerd om ook in die richting te werken. Maar dat is erg moeilijk, gegeven de erg uiteenlopende toestand in de verschillende lidstaten. Ook het feit dat de gegevens die door die lidstaten worden verstrekt, zo moeilijk interpreteerbaar zijn, maakt het er niet gemakkelijker op. De komende intergouvernementele conferentie biedt echter kansen om vooruitgang te boeken inzake een gezamenlijk werkgelegenheidsbeleid.

Maar moet inzake armoede een norm vastgelegd worden ? Er bestaan daarover trouwens reeds enkele wetsvoorstellen. Ik geloof niet echt in de mogelijkheden om deze problematiek te kwantificeren. Men moet natuurlijk een doelstelling formuleren. Men moet weten in welke richting men werkt. Maar stellen dat men de armoede tot een bepaald percentage van de bevolking wil beperken, is geen goed uitgangspunt. Ik vind dat men er moet naar streven om dit probleem volledig weg te werken. Men kan dus, als men dan toch wil kwantificeren, alleen maar de nul-norm hanteren. Daarover zijn we het wellicht eens. Niet kwantificeren, maar dagdagelijks kwalitatieve vooruitgang boeken ; zo luidt de norm. We moeten erg structureel, georganiseerd, en op een erg integrale en inclusieve wijze werken. Ik geloof dat die bereidheid er is. Ieder minister van de regering vraagt zich bij elke voorgestelde maatregel bijvoorbeeld af welke gevolgen deze kan hebben voor de voorliggende problematiek. Deze politieke instelling moet nog dieper ingeworteld geraken. En dat is veel belangrijker dan het vastleggen van gelijk welke norm.

Men heeft de vraag gesteld naar de middelen die daarvoor beschikbaar zijn. Het is moeilijk om dit te kwantificeren. Er zijn nogal wat maatregelen die geen frank kosten, maar die toch ingrijpende gevolgen hebben voor de doelgroep in kwestie. De vraag naar de beschikbare mid-

Peeters

delen is dus niet altijd relevant. Nemen we nogmaals het voorbeeld van de tewerkstelling. Vele middelen die binnen Vesoc worden onderhandeld, zijn door de regering als nieuwe middelen naar voor geschoven, en zijn ten dele uitgaven voor de aanpak van de voorliggende problematiek.

Ik wil best een poging doen om alles eens cijfermatig op een rijtje te plaatsen. Dat kan misschien ook eens door de verschillende werkgroepen van VICA worden bekeken. Tijdens een volgend debat kunnen we daar dan op terugkomen. Ik denk dat men in de verschillende doelgroepen beseft dat men zeer ernstig bezig is met deze problematiek. Tijdens interministeriële conferenties blijkt dat men op verschillende niveaus initiatieven neemt. Als Vlaams minister probeer ik, door bepaalde onderwerpen op de agenda van de Vlaamse regering te plaatsen, daaraan mee te werken. Bij de beleidsmissen is zelfs de wil absoluut aanwezig. U hebt gezegd dat dit niet vlug genoeg vooruit gaat. Ik geloof echter dat we het ritme opdrijven. Onze aanpak op Vlaams niveau draagt daar zeker toe bij. We oefenen duidelijk invloed uit op de interministeriële conferentie en op het federale niveau. Wellicht 70 tot 80 procent van de agendapunten worden door Vlaanderen aangebracht. Ik denk ook dat we zullen kunnen bewijzen - ik maak er een erezaak van - dat we op de volgende interministeriële conferentie resultaten zullen voorleggen inzake datgene wat op een vorige vergadering werd besproken. Die volgende interministeriële conferentie gaat door op 26 maart. Daar zullen nieuwe maatregelen worden besproken.

Tot daar een eerder algemeen antwoord op de vraag van collega Van Vaerenbergh. Ik denk dat deze gedachtenwisseling er zal toe bijdragen om een goed gestoffeerd en grondig debat te voeren. Wellicht zal dat debat in april of mei kunnen worden georganiseerd. Ik zal daarover met de commissievoorzitter overigens overleggen.

De voorzitter : Dank u, mijnheer de minister.

De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de minister, u hebt iets belangrijks gezegd. U wil het aangekondigde actieprogramma toetsen tegen de komende werkzaamheden van de interministeriële conferentie. En u wil dat resultaat hier in de commissie komen bespreken. Dat is goed. Toch nog één opmerking. Als men praat over de Maastrichtnorm, dan heeft men het over 3 procent. Maar als men praat over armoede, dan wordt nogal eens het cijfer van 5 of 6 procent naar voor geschoven. Soms heeft men het over 18 procent bestaansonzekerheid. Maar ik herinner me een discussie met uw voorganger in de vorige regering. Zij legde de armoedenorm, die in dit jaarboek wordt gebruikt, anders vast. We zouden toch tot een akkoord moeten komen over wat armoede nu precies in-

houdt. Op dat ogenblik zouden we allemaal over hetzelfde praten. Want 5 of 6 procent is een groot verschil.

De voorzitter : De heer Vandendriessche heeft het woord.

De heer Bart Vandendriessche : Aansluitend bij wat de minister heeft gezegd, denk ik dat de voorbije 5 of 10 jaar veel werd gerealiseerd. Voor 10 jaar werd over deze problematiek amper gesproken. Maar ondanks alle onvolkomenheden, heeft het VFIK heel wat teweeggebracht. De beleidsvoerders werden voor deze problematiek gevoelig gemaakt. Ik geloof dat het Sociaal Impulsfonds hetzelfde zou moeten kunnen teweegbrengen. We moeten de juiste prioriteiten blijven leggen. We moeten - en dat zal één der gevaren zijn inzake het Sociaal Impulsfonds - ons blijven concentreren op de problemen die verband houden met kansarmoede. We mogen ons blikveld niet teveel verbreden. Zo niet vrees ik dat bepaalde beleidsvoerders, met het geld voor ogen, bijvoorbeeld zullen proberen om verkeersproblemen op te lossen, of om bepaalde ontspanningsinfrastructuur aan te passen. Dat leeft nu al. U zal ter zake richtlijnen moeten geven.

Ten tweede, het is belangrijk om organisaties van armen, en hun vertegenwoordigers, bij het overleg te betrekken. Men moet dan ook faciliteiten geven. Het is immers niet altijd evident om als vrijwilliger bij allerlei structuren te worden betrokken.

Dan kom ik tot een laatste punt : ik denk dat men terecht zegt dat het niet altijd geld hoeft te kosten. Men moet alert zijn, en door met lage drempels te werken kan men de communicatie verbeteren. Kansarmen hebben het vaak moeilijk om toegang te hebben tot bepaalde informatie, waardoor zij ook bepaalde rechten mislopen. Bepaalde kortingen worden door de gemeenten toegestaan, maar doordat deze mensen hier geen weet van hebben, vallen zij uit de boot. Het zou goed zijn mochten deze armen automatisch bepaalde voordelen genieten. In een aantal gemeenten verleent men kortingen voor energie en water, maar dat moet via een hele procedure worden aangevraagd. Ik kan mij voorstellen dat een aantal mensen hier niet mee kan omgaan.

De voorzitter : Mevrouw Van Den Heuvel heeft het woord.

Mevrouw Ria Van Den Heuvel : Ik wil aansluiten bij wat de heer Vandendriessche zegt. Hij haalt de communicatie aan, en dat zijn zaken die de reguliere diensten moeten behandelen. Wij merken echter dat zij steeds moeilijker werk kunnen leveren wegens financiële omstandigheden en dergelijke meer. Ik vind dat wij dan aandacht moeten hebben voor het feit dat de reguliere dienstverlening optimaal kan blijven verlopen, naast de aandacht die wij moeten hebben voor de kansarmen.

De voorzitter : De heer Marsoul heeft het woord.

De heer Hugo Marsoul : Het is schitterend dat de minister de voorwaarden wil creëren om de kansarmoede totaal te bannen. Eigenlijk is de norm nul, de kwaliteit van een gemeenschap kan het best worden gemeten aan de hand van de kansarmoede die er wordt gecreëerd. Het is niet moeilijk om over de kansarmoede te praten, maar het is wel moeilijk om de verschillende componenten die onderling versterkend werken precies aan te duiden. Huisvesting is een primordiale conditie, maar huisvesting samen met een relationele en financiële component roept het mechanisme van kansarmoede op. In de confrontatie te velde gaan lokale besturen goed gewapend een aantal projecten te lijf, maar het denkproces over de maatschappelijke betekenis van een en ander is nog onvoldoende tot stand gekomen.

Welke initiatieven kunnen worden genomen opdat gemeenten, OCMW's en steden een wezenlijk deel van hun aandacht zouden besteden aan deze problematiek ? Hoe kan een en ander verder gemobiliseerd worden ? Precies daar waar een maatschappij in falen gaat en er extremiteiten groeien, moeten de besturen gevoelig gemaakt worden. Een aantal collega's waarschuwt ervoor dat die besturen al beginnen met de infrastructuur van bepaalde wijken en zij gaan er al van uit dat de eventuele fondsen van het Sociaal Impulsfonds hieraan worden besteed. Hoe kan het denken rond deze problematiek worden gestimuleerd ? De achterdeur moet ook een beetje open kunnen staan. Ik haal een voorbeeld aan, dat ik meemaakte. Iemand van een sociale werkplaats vroeg mij of de stad geen werkaanbod had, en hij toonde hierbij zijn loonstrookje van 16.000 frank. Hij heeft dan nog iets, anderen moeten het dan nog krijgen. Er is niets vernederender voor mensen dan iets te krijgen zonder dat zij er iets voor in de plaats kunnen doen. Het proces van maatschappelijke verschraling, dat door de kansarmoede wordt bevorderd, is moeilijk in te schatten. Ik wens de minister dan ook te feliciteren met zijn initiatieven, er is wat te zeggen voor de horizontale bevoegdheid, er zou ook wat te zeggen zijn voor een homogeen bevoegdheidspakket.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, collega's, er werden tijdens de replieken een aantal interessante bedenkingen geformuleerd. De heer Vandendriessche had het over het Sociaal Impulsfonds, het is niet de eerste keer dat wij hierover praten. Ik heb de kansarmoede bovenaan de politieke agenda kunnen plaatsen, en daarom moeten wij absoluut vermijden dat de gelden op een andere manier worden gebruikt. Ze moeten gaan in de richting van meer welzijn en niet dienen om de problemen van openbare werken van een gemeente op te lossen. Wij weten dat de meest uiteenlopende interpretaties bestaan over een aantal zaken in dit verband. Toch vestig ik er de nadruk op dat dit een Sociaal Impulsfonds is, en dat aan deze problematiek aandacht moet worden besteed. De

steden en gemeenten die volgens de criteria in aanmerking komen, moeten heel gericht en territoriaal werken om naar die integrale en inclusieve aanpak toe te groeien. Binnen dit Impulsfonds blijft kansarmoede heel belangrijk voor mij, en samen met collega Martens zullen wij hierover blijven waken. Er is nu al enigszins de garantie dat de gemeenten van het VFIK hun middelen ook blijven behouden. Ze kunnen dus ook continuïteit geven aan een aantal projecten die zij als goed evalueren. Via de beleidsovereenkomsten zullen wij erover moeten waken dat de gelden op de beste manier wordt gebruikt.

De communicatie met de doelgroepen is zeer belangrijk, wij willen die doelgroepen ook structureel ondersteunen. Heel vaak is het deze groep die een aantal kansen mist, en ook de problematiek van de ambtshalve toekenning werd aangehaald. Er zijn soms heel eenvoudige middelen om tot resultaten te komen. De gebruikte formulieren kunnen inderdaad wat worden vereenvoudigd, en op alle beleidsterreinen kan de vraag worden gesteld of iedereen dat in de toekomst wil doen.

Mijnheer Marsoul, vanuit dat lokale niveau kan heel wat worden opgevangen, en ook in de toekomst moeten wij de lokale component aanduiden om één en ander te realiseren. In een onderdeel van mijn bevoegdheid, Huisvesting, zullen wij ook moeten komen tot het systeem van één loket, waardoor veel minder formulieren zullen vereist zijn. Mensen die subsidies moeten krijgen worden dan inderdaad geholpen vanuit dat lokale niveau. Op lokaal niveau is de afstand tussen bestuurder en bestuurde het kleinst. De mogelijkheid moet bestaan om op dat niveau een aanvraag in te dienen, die ook geldig is op de andere niveaus zoals provincie en Vlaams Gewest. De gemeenten en de OCMW's moeten de sleutel vormen vanwege van het rechtstreeks persoonlijk contact. We moeten dit stimuleren. Op sommige plaatsen verloopt dit zeer goed omdat de beleidsmakers van deze visie overtuigd zijn. Sommigen zijn dat echter niet. Daar moeten we iets aan proberen te doen. De vorming van lokale ambtenaren is hierbij belangrijk. Ik heb daar reeds over gesproken met de minister voor Gelijke Kansen, mevrouw Van Asbroeck. Er moet een vormingsproces van lokale ambtenaren worden opgezet. U heeft volkomen gelijk dat het stimuleren en het op gang brengen van dit denkproces van cruciaal belang is. We zijn er mee bezig en ook de leden van de commissie volgen de situatie op de voet. Het is zeer positief dat we deze problematiek regelmatig bespreken in deze commissie.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 14.55 uur.*